

Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Molt estimat amic de l'Abadia de Sant Josep,

És el capvespre del dia 19 de febrer de 1818. Després de recorre a peu els trenta quilòmetres que separen Écully del poble d'Ars (prop de Lió a França), el jove sacerdot Joan Maria Vianney pregunta a un pastoret per on s'hi va a Ars, la seva nova parròquia. El pastor li indica el camí i, el sacerdot, agraït, diu al noi: «Ja que tu m'has ensenyat el camí d'Ars, jo t'ensenyaré el camí del cel».

«Donem gràcies a Déu pels sants que van marcar la història de França», deia Joan Pau II el 25 de setembre de 1996. No és altra, la missió dels sants, que indicarnos el camí que ens porta al cel. Sant Benet diu en el pròleg de la seva Regla: «Cenyim-nos amb la fe i amb la pràctica de les bones obres; amb l'Evangeli, avancem pels camins del Senyor, a fi que mereixem contemplar qui ens ha cridat al seu regne. Si volem posseir aquest regne, cal fer sovint bones obres; sense les bones obres no hi podrem arribar».

Sant Joan Maria Vianney, amb el seu exemple, és com un llum que il·lumina el camí i ens ajuda a actuar d'acord amb la nostra vocació cristiana.

Un pastoret en temps de molt terror

1793. Arreu hi ha gran terror. A Lió, enmig de la plaça Terreaux, la guillotina no descansa. Les esglésies, tancades. I pels camins només hi queden restes de les creus que han estat enderrocades. En els fidels, solament roman inviolable el santuari del seu cor. Joan Maria Vianney, nascut en 1786, viu els seus primers anys enmig d'aquest clima de revolució.

Joan Maria guarda amb molta cura una petita estàtua de Maria, portant-la fins i tot al camp en una butxaca del seu vestit, la posa en el tronc d'un vell arbre, l'envolta de molsa, brancatges i flors... s'agenolla sobre l'herba i tot seguit desgrana el seu rosari. Els marges del rierol han substituït l'església profanada, on ja ningú hi resa. Als voltants, altres pastors guarden els seus ramats: són, per les circumstàncies, una companyia no sempre aconsellable. Joan Maria, amb tot, no té inconvenient en freqüentar amb ells. Un dia, sense adonar-se'n, es converteix en apòstol i catequista dels seus companys repetint, en el silenci de la nit, les oracions que ell mateix ha escoltat i après de la seva mare.

Acaba de néixer una vocació sacerdotal; en el profund de la seva ànima escolta aquelles paraules *Segueix-me* (Mt 8, 22) que, vora del llac de Galilea, van atreure cap a Jesús Pere, Andreu, Jaume i Joan.

Als 19 anys comença els estudis de seminarista. El llatí li resulta molt difícil. Però té una gran fluïdesa verbal i resulta agradable sentir-lo parlar. Amb tot, els estudis li resulten difícils; amb la ploma entre els dits es lent i això el preocupa. Després, en el seminari major de Lió, els seus grans esforços li semblen estèrils. Però la prova més gran arriba al cap de cinc o sis mesos. Els seus directors creuen que no podrà continuar i li recomanen que deixi els estudis. Els seus condeixebles senten molta pena al veure'l abandonar el seminari. També ell, se sent profundament apesarat.

Però confia en la Providència. Continua estudiant i després d'una llarga espera, el seu director espiritual el presenta a un dels vicaris generals, el pare Courbon, de l'arxidiòcesi de Lió. Aquest li pregunta: «És piados mossèn Vianney? Sent devoció a la Verge? Sap resar el Rosari? -Sí, és un model de pietat. -Un model de pietat! Doncs bé, que vingui a veure'm. La gràcia de Déu farà la resta... L'Església necessita sacerdots cultes, però, sobretot necessita sacerdots piadosos».

El pare Courbon va ser molt inspirat. Amb la gràcia de Déu i el treball constant, Mossèn Vianney aconsegueix un gran progrés en els seus estudis. En el moment de l'examen canònic per a accedir al sacerdoci, és interrogat durant més d'una hora, sobre els temes més difícils de la teologia moral. Les respostes, clares i precises, satisfan per complet l'examinador. Durant tota la seva vida, el sant rector dona summa importància al coneixement de la sagrada doctrina, prepara amb afany els seus sermons i estudia durant les nits d'hivern per a actualitzar els seus coneixements.

Obsessió per la salvació de les ànimes

Per fi, l'accés al sacerdoci és obert per a l'abat Vianney. És ordenat prevere el 13 d'agost de 1815. *Déu no ha enviat el seu Fill al món per a condemnar el món, sinó per a salvar-lo* (Jn 3, 17). La missió dels sacerdots és, precisament, que aquesta salvació arribi i sigui eficient a tot el món. Diu el rector d'Ars: «Sense el sacerdot, l'amor i la passió de nostre Senyor no servirien de res, ja que el sacerdot és justament qui continua a la terra la redempció».

Com el Bon Pastor, tota la seva vida la dedicarà en la recerca de les ovelles esgarriades per a reconduir-les a la pleta. «Desgraciat el pastor que resta mut al veure que Déu no és estimat i que les ànimes van desorientades», dirà en certa ocasió. Li atreu especialment la conversió dels pecadors; tant, que la pena de que es perdin les ànimes, li destrossa el cor: «Si Déu no fos tan bo... Però, és tan bo!... Salveu la vostra ànima! Quina llàstima perdre una ànima que tant ha costat a nostre Senyor! Quin mal us ha fet per a tractar-lo d'aquesta manera?». Un dia escriu una carta sobre el judici final, repetint, al referir-se als condemnats: «Maleït de Déu!... Maleït de Déu!... Quina desgràcia! Quina desgràcia!». No es tracta simplement de paraules, sinó del seu profund sentiment que al expressar-lo fa plorar tots els presents.

Tant com pot, és sempre disposat a oferir el perdó de Déu a les ànimes penedides, manifestant un gran horror pel mal: «Mitjançant el pecat allunyem a Déu de les nostres vides, menyspreem Déu, el crucifiquem, desafiem la seva justícia, entristim el seu cor de pare, li minvem l'adoració i l'honor que solament a Ell devem... El pecat envolta el nostre esperit d'horribles tenebres que priven de llum els ulls de l'ànima; el pecat enfosqueix la fe, com les espesses boires enfosqueixen el sol als nostres ulls..., i ens impedeix anar al cel. Quanta maldat hi ha en el pecat!». Per això precisament ocuparà molt del seu temps en el sagrament de la Confessió, mitjà habitual per a recuperar l'estat de gràcia i l'amistat amb el Senyor.

Un confessor assetjat

«El gran miracle del rector d'Ars, segons s'ha dit, és el seu confessor assetjat nit i dia». El sant, viu en aquest petit recinte les tres quartes parts de la seva vida: de novembre a març passa allí més de 11 o 12 hores diàries i, quan arriba el bon temps, 16 i 18 hores. A l'hivern, els seus dits, esquerdatats pels penellons, es troben entumits; llavors encén un tros de diari per a escalfar-se'ls. Els peus, segons diu ell mateix, «des de Tots Sants fins a Pasqua no hi sent tacte», tant és així que, a la nit, en treure's els mitjons, segueixen trossos de la

pell dels talons. Però aquests sofriments no li importen, perquè per a salvar les ànimes és disposat a tot.

«Per a esborrar els pecats, cal confessar-se bé», diu tot sovint. «Confessar-se bé» significa en primer lloc que cal preparar-se amb un seriós examen de consciència. Referent a això, el Papa Joan Pau II recordava que «la confessió ha de ser completa, en el sentit de que s'han de dir tots els pecats mortals... (Avui dia, molts fidels que reben el sagrament de la Penitència no s'acusen de tots els pecats mortals i, en ocasions, no volen que el confessor que, d'acord amb el seu deure, els interroga sobre els seus pecats per a aconseguir una necessària descripció dels pecats, com si es fes una intromissió injustificada en el santuari de llur consciència). És el meu desig i prego perquè aquests fidels poc instruïts es convencin que el motiu pel qual s'exigeix l'enumeració específica i exhaustiva dels pecats, en la mesura que la memòria honradament interrogada permet que es recordin, no és un pes que els sigui imposat de manera arbitrària, sinó un mitjà d'alliberament i de serenitat per a ells» (carta al cardenal W. Baun, 22 de març de 1996).

«El pecat uneix l'home amb els seus vincles vergonyosos», afirma el sant rector. Segons les paraules del Senyor, *tot aquell que comet pecat, és esclau del pecat* (Jn 8, 34). És que, el pecat crea més facilitat per pecar, engendra el vici i enfosqueix la consciència (cf. Catecisme de l'Església Catòlica, núm. 1865). L'absolució sacramental que es rep amb les necessàries disposicions, retorna a l'ànima la veritable llibertat interior i li dona forces per a vèncer els vicis. «És reconfortant saber que tenim un sagrament que guareix les nafres de la nostra ànima», exclama sant Joan Maria Vianney. I afegeix: «En el sagrament de la Penitència, Déu ens mostra la seva misericòrdia i ens fa partícips d'ella fins a l'infinit... Anit vau veure encès el meu ciri, i aquest matí s'ha acabat, ha deixat de cremar. On és? Ja no existeix, ha desaparegut. Així també deixen d'existir els pecats perdonats: han desaparegut».

El sagrament de la reconciliació aporta una veritable «resurrecció espiritual», una restitució de l'amistat amb Déu. Un dels seus fruits és l'alegria de l'ànima, la pau de la consciència. Van ser molts els penitents d'Ars que així ho van experimentar. Un d'ells, un ancià renegat que no s'havia confessat des de feia més de trenta anys, va dir que, després de la confessió, havia sentit «un indescriptible benestar».

Però la bondat del sant envers els pecadors no és debilitat. Abans de l'absolució exigeix proves de conversió. Dues coses són absolutament necessàries: en primer lloc «el dolor d'haver pecat, dolor per motius sobrenaturals, car el pecat trenca l'amistat amb Déu, va

causar sofriments al Redemptor i ocasiona en nosaltres la pèrdua dels béns eterns» (Joan Pau II, *Ibid.*). En certa ocasió, el sant rector renya durament un penitent: «El seu penediment no ve de Déu, ni del dolor dels seus pecats, sinó solament per por a l'infern». En segon lloc, és també necessari el ferm propòsit de no tornar a pecar. «A més, resulta evident que l'acusació dels pecats ha d'incloure la intenció de no cometre'n cap més en el futur. Si arribés a faltar aquesta disposició, no hi hauria en realitat penediment» (Joan Pau II, *Ibid.*). Intenció de no tornar a pecar vol dir la voluntat de posar en pràctica els mitjans apropiats i la renúncia a certs mals comportaments. Des d'aquest punt de vista, el rector d'Ars manifesta una tan dura fermesa que li comporta certes crítiques, per exemple quan exigeix als seus penitents que no freqüentin certs llocs o que no portin roba indecent.

Confiança en la gràcia

«La intenció de no pecar ha de fonamentar-se en la gràcia divina que el Senyor mai nega a qui fa tot el que pot. Esperem de la bondat divina, per les seves promeses i pels mèrits de Jesucrist, la vida eterna i les gràcies necessàries per a obtenir-la» (Joan Pau II, *ibid.*).

El sant rector anima els seus penitents que s'alimentin amb les fonts de la gràcia: «Hi ha dues coses per a unir-se amb el Senyor i per a aconseguir la salvació: l'oració i els sagraments».

Amb l'ajut de la gràcia tot és possible, fins i tot fàcil. Però, sobretot, sant Joan Maria Vianney vol portar els seus fidels a la Comunió eucarística. Combregar significa rebre el mateix Crist i augmentar la nostra unió amb Ell, i això suposa l'estat de gràcia: «Qui vol rebre Crist en la Comunió eucarística ha de trobar-se en estat de gràcia. Si un té consciència d'haver pecat mortalment no ha d'atansar-se a l'Eucaristia sense haver rebut prèviament el sagrament de la Penitència» (*Compendi de Sa Santedat Benet XVI*, núm. 291). A les ànimes curoses i desitjoses de progressar, el rector d'Ars, contràriament al costum de l'època, els aconsella que combreguin amb freqüència: «L'aliment de l'ànima és el Cos i la Sang de Déu. Quin aliment més bo! L'ànima solament pot alimentar-se de Déu, i solament Déu pot alimentar-la, solament Déu pot sadollar la seva fam. L'ànima necessita el seu Déu. Així doncs, acudiu a combregar, acudiu a Jesús amb amor i confiança!».

El sant sacerdot, fa de l'Eucaristia el centre de la seva vida. Sabem quin lloc tan eminent ocupa la Missa en cadascuna de les seves jornades, amb quina cura es preparava per a celebrar-la. També animava molt a fer visites al Santíssim Sagrament. Li agradava contar la següent anècdota: «Havia en aquesta parròquia un

home que va morir fa alguns anys. Un matí, en entrar a l'església per a resar abans de dirigir-se al camp, es va deixar a la porta l'aixada i es va oblidar de tot pensant només en Déu. Un veí, que treballava prop d'on ell ho feia i que solia veure'l allí, es va estranyar de la seva absència. Al tornar, se li va ocórrer entrar a l'església, pensant que potser era allí. I així va ser. "Que hi fas aquí tant de temps?", li va preguntar. L'altre li va respondre: "Jo me'l miro i Ell em mira"».

El meu afecte més antic

El gran amor a l'Eucaristia i a la Verge, Mare de misericòrdia i refugi de pecadors, és el camí per on el sant rector, condueix les ànimes dels seus fidels. Ell passa moltes hores resant al peu de l'altar. En la catequesi, a les prèdiques i converses parla amb tota la sinceritat del seu cor: «La Santíssima Verge es troba entre el seu Fill i nosaltres, i com més pecadors som, més tendresa i més compassió té envers nosaltres. El fill que més llàgrimes ha costat a la mare és el més volgut del seu cor.

És que una mare no té sempre més cura pel més feble i el més insegur? Per ventura els metges no atenen millor, en els hospitals, els pacients més greus?» Un dia li diu a Caterina Lassagne, que és una de les seves seguidores: «La vaig estimar [a la Verge] fins i tot abans de conèixer-la; és el meu afecte més antic». La Santíssima Verge és, per a ell, llum en els seus dies tristos.

El 8 de desembre de 1854, el beat Pius IX defineix el dogma de la Immaculada Concepció. Tot i el seu cansament, el rector d'Ars vol cantar ell mateix la Missa solemne. A la tarda, després de vespres, amb tota la parròquia, es dirigeix en processó al col·legi dels frares, on beneeix una estàtua de la Immaculada instal·lada al jardí i de la qual és donatari. A la nit, la ciutat il·lumina el campanar, els murs de l'església i les façanes de les cases. Aquell dia és realment un dels més feliços de la seva vida. Sent gairebé septuagenari, sembla haver rejuenit com si tingués vint anys. Mai cap infant va ser tan feliç en veure triomfar la seva mare: «Quina felicitat! Quina felicitat! Sempre vaig pensar que a l'esplendor de les veritats catòliques els hi faltava aquesta lluentor. Era una llacuna que la religió havia de resoldre».

«Descansaré en el paradís»

Pel seu amor a les ànimes, sant Joan Maria Vianney no s'oblida dels pobres. Funda una llar per a les nenes abandonades, que ell mateix anomena "La Providència". Allí hi acull cinquanta o seixanta joves d'entre dotze i divuit anys. Hi van de totes les regions i

són admeses sense pagar; allí passen un cert temps i, després, són col·locades en diverses cases de la comarca. Durant la seva estada aprenen a conèixer, a estimar i a servir Déu. Formen com una família, en la qual les més grans donen exemple, consell i instrucció a les més joves. No es tracta d'una institució qualsevol, més aviat és com una emanació de la santedat del seu fundador. D'ell rep els recursos, la vida, l'esperit i la direcció.

Salvar ànimes costa molts sofriments. Hi ha problemes de tota mena, creus, lluites i obstacles procedents de tot arreu, i que arriben al sant rector, tant per part dels homes com del "Ganxo" (malnom amb que sol anomenar el dimoni). La seva vida és un combat contra les forces del mal. Per a suportar-ho, els seus recursos són la paciència, les oracions i el dejuni, que a vegades sobrepassa els límits de la prudència humana. Desenvolupa fins a tal punt la virtut de la dolçor que es diria que li manquen les passions i que és incapaç d'enfadar-se. No obstant això, les persones que conviuen més prop d'ell i que el tracten amb freqüència, s'adonen de seguida de la seva imaginació viva i del seu caràcter ardent. Com a prova de la seva sorprenent paciència, es conta que un home d'Ars es va atansar un dia a la casa parroquial per a omplir-lo d'insults. Ell el va rebre, el va escoltar en silenci i el va acompanyar amb tota educació, donant-li fins i tot una encaixada a l'acomiar-lo. Però aquest sacrifici li va costar tan esforç que al pujar tot seguit a la seva habitació va haver de ficar-se al llit: tenia el cos ple de grans per l'esforç en contenir-se...

"Sant Joan Maria Vianney, tu que vas tenir en vida aquest gran zel per la salvació de les ànimes i aquest amor sense límits pels pobres pecadors, augmenta en nosaltres l'esperit de sacrifici i prepara'ns un lloc en el cel perquè, amb tu, puguem contemplar el nostre Déu per tota l'eternitat".

És el que demanem en la nostra pregària per a Vostè, per a tots els seus éssers benivolguts vius i difunts.

Dom Antoine Marie, O.S.B.

Si és la primera vegada que vostè rep aquesta carta espiritual i vol seguir rebent-la, envii'ns les seves dades completes. Li agrairíem també que ens enviés adreces de persones que podrien llegir la nostra carta amb profit.

Ajudes :

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
  - Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
  - Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>
- Fax: 03 80 96 25 29   -   E-mail: abadia@clairval.com   -   <http://www.clairval.com/>